РЕЦЕНЗИЯ

от доц. д-р Паунита Михайлова Петрова

член на научното жури съгласно Заповед № РД-09-67 от 25.09.2025г. на проф. д-Ирена Илиева, Директор на Института за държавата и правото при БАН относно открита процедура за защита на дисертационен труд за придобиване на образователната и научна степен „доктор“ в област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6. Право, докторска програма „Международно право и международни отношения“

на дисертационния труд на Анатоли Йорданов Бобоков – задочен докторант към секция „Международноправни науки“ на Института за държавата и правото при БАН

на тема: „Международноправен режим на Палестина“

Уважаеми членове на научното жури,

Докторантът Анатоли Йорданов Бобоков е завършил право в Юридическия факултет на Русенския университет „Ангел Кънчев“ през 2009г.. От 01.10.2020г. е зачислен за задочен докторант в докторска програма „Международно право и международни отношения“ към секция „Международноправни науки“ на Института за държавата и правото при БАН с научен ръководител проф. д-р Ирена Илиева, а на 01.10.2024г. след изтичане на срока на докторантурата му е отчислен с право на защита. Анатоли Бобоков е и практикуващ юрист – съдия, заместник-председател на Районен съд – Бургас и адм. ръководител на наказателно отделение.

I. Актуалност и значимост на темата

Актуалността и значимостта на темата на дисертационния труд са безспорни.

Дисертационният труд на Анатоли Йорданов Бобоков е посветен на една от най-сложните и противоречиви теми в съвременното международно право — международноправния режим на Палестина. Темата притежава безспорна научна и обществена актуалност, произтичаща както от нейната теоретична сложност, така и от непрекъснатата ѝ практическа значимост в контекста на международните отношения, глобалната сигурност и международното публично право.

Актуалността на темата се определя и от напрежението между политическия реализъм и юридическата рамка. В своето изследване авторът отбелязва, че досегашните подходи към статута на Палестина са били доминирани от политически съображения и често са пренебрегвали правните аргументи. Именно това предопределя необходимостта от нов, строго правен и обективен анализ — подход, който дисертационният труд последователно предлага.

Събитията от последните години – особено военните действия от 2023 г. в Ивицата Газа – придават на темата допълнителна тежест и неотложност. Те отново поставят въпроса за суверенитета и правото на самоопределение в центъра на международния дебат. В този контекст трудът на Бобоков предлага задълбочен поглед върху международноправните механизми, които регулират статуса на Палестина, и върху възможностите за постигане на устойчиво решение, основано на върховенството на правото.

Темата има и изключително значение като глобален проблем. Палестинският въпрос остава неразрешен вече повече от седем десетилетия въпреки множеството международноправни и мирни инициативи. Този продължаващ конфликт не само влияе върху стабилността в Близкия изток, но и оказва пряко въздействие върху международната система като цяло – от отношенията между великите сили до глобалната сигурност и хуманитарното право. Следователно правният анализ на палестинския режим има не само теоретично значение, а допринася за по-доброто разбиране на механизмите за прилагане на международното право в условията на продължаващи конфликти и териториални спорове.

От гледна точка на българската външна и национална политика, темата има особено значение. Република България традиционно поддържа балансирана и умерена позиция спрямо израелско-палестинския въпрос, утвърждавайки правото на палестинския народ на самоопределение и същевременно подкрепяйки международните усилия за мирно съвместно съществуване на две държави – Израел и Палестина.

II. Обща характеристика на дисертацията

Представената дисертация на тема : „Международноправен режим на Палестина“ е в обем от 236 страници, включително съдържание, списък на използваните съкращения, библиография и интернет източници.

Уводът на дисертационния труд съдържа всички необходими компоненти. В него са очертани темата, целите, задачите, тезата, методологията и значимостта на изследването. Темата е насочена към изясняване на правния статус на Палестина съгласно нормите на международното публично право и необходимостта от обективен научен подход при анализ на Израелско-палестинския конфликт. Основната цел е да се докаже, че държавата Палестина вече е възникнала юридически, призната е от над 150 държави, а фактическата окупация на нейните територии не променя правните аргументи за съществуването ѝ. В увода са формулирани и основните задачи, свързани с проследяването на историческото развитие на конфликта, анализа на международноправните актове, резолюции и съдебна практика, както и оценката на приложимите принципи на международното право. Методологически изследването се основава на мултидисциплинарен подход, включващ международно, вкл. хуманитарно право и права на човека, международни отношения, ислямско и бежанско право, като се прилагат аналитичен, сравнителен, индуктивен и дедуктивен метод. В увода се подчертава и приносът на труда за обогатяване на научната литература по въпроса за

държавността на Палестина и за изясняване на съотношението между юридическото и фактическото ѝ възникване.

В глава първа се разглеждат теоретичните, историческите и религиозните аспекти на правото на самоопределение на палестинския народ. Проследява се еволюцията на принципа – от естественоправните идеи и Френската революция до неговото утвърждаване като императивна норма (jus cogens) на международното право след Втората световна война и създаването на ООН. Подчертава се значението на Резолюция 1514 (1963 г.) и практиката на Международния съд. Разгледано през ислямската перспектива, правото на самоопределение се свързва с единството на арабските народи и идеята за Халифата. Дисертантът поддържа становището, че създаването на държавата Израел нарушава правото на палестинците на самоопределение, тъй като стремежът на Палестина да бъде призната трябва да се тълкува в съответствие с правото на коренното население да създаде независима държава.

В глава втора се проследява правният режим на Палестина от началото на Британския мандат до края на Първата израелско-арабска война (1948–1949 г.). Анализира се Декларацията Балфур (1917 г.) и проектът за разделяне на Палестина, които поставят началото на конфликта между панарабизма и ционизма. Разглежда се Резолюция 181 (1947 г.) на ООН, предвиждаща създаване на две държави, която впоследствие придобива характер на обичайно международно право. Анализира се и поземленото законодателство под британския мандат, улеснило заселването на евреи. Дисертантът разглежда последиците от Първата израелско-арабска война и създаването на Агенцията на ООН за палестинските бежанци (UNRWA), показваща ограничените възможности на международната хуманитарна система. Авторът заключава, че в този период се формират историческите и правните основи на палестинската държавност.

В глава трета се изследва учредяването на Организацията за освобождение на Палестина (ООП) като представител на палестинския народ до създаването на автономната власт. В първия раздел Палестина се разглежда като „ефективна общност“ спрямо критериите за държавност по Конвенцията от Монтевидео (1933 г.) – население, територия, управление и способност за участие в международните отношения. Дисертантът приема, че Палестина изпълнява тези критерии, особено след взаимното признаване между Израел и ООП чрез Споразуменията от Осло. Във втория раздел се анализират създаването, структурата и международната роля на ООП, призната като националноосвободително движение и субект на международното право под ръководството на Ясер Арафат. В третия раздел се разглеждат Женевските и Хагските конвенции във връзка с израелската окупация от 1967 г., като се подчертава нарушаването на международното хуманитарно право от Израел. Авторът заключава, че ООП институционализира палестинската държавност, а прекратяването на окупацията е необходимо за възстановяване на суверенното управление.

В глава четвърта се разглеждат двете палестински интифади като ключов етап в борбата за прекратяване на израелската окупация и изграждане на независима държава. Интифадите се анализират като форма на националноосвободително движение, довело до възхода на движението Хамас – политически и религиозен

конкурент на Фатах. Дисертантът изследва възникването на нови радикални групировки и вътрешнопалестинското противопоставяне. Разглежда се Декларацията за независимост на Палестина (1988 г.), основана на Резолюция 181 (1947) и Договора от Лозана (1923), чрез която декларация се обявява държавност в границите от 1967 г. Актът се определя като политически и символичен, а признаването на Палестина от над две трети от държавите членки на ООН легитимира нейните претенции. Анализира се Мадридската конференция (1991 г.), първият етап на директни преговори, и последвалите Споразумения от Осло (1993 г.), с които се създава Палестинската автономна власт и се уреждат основните принципи на преходното самоуправление. Авторът счита, че въпреки неизпълнените ангажименти от Израел, Палестина е изпълнила критериите за държавност по Конвенцията за правата и задълженията на държавите (1933г.) и следва да бъде призната като независима държава.

В глава пета се разглеждат международноправните аспекти на близкоизточния конфликт през периода 2000–2025 г. В първия раздел се анализира Пътната карта за мир (2002 г.), чиято цел е създаването на две независими държави. Планът остава неизпълнен поради терористични атаки и липса на доверие, но се оценява като дипломатически инструмент за насърчаване на стабилност. Вторият раздел разглежда незаконността на израелските селища и разделителната стена в окупираните територии. Позовавайки се на Женевските и Хагските конвенции и на резолюции на ООН, включително Резолюция 2334 (2016) и становището на Международния съд от 2024 г., дисертантът заключава, че израелската окупация, заселническата дейност и изграждането на стената нарушават нормите jus cogens и представляват форми на апартейд. В третия раздел се разглежда присъединяването на Палестина към Римския статут на Международния наказателен съд (2015 г.) и признаването на юрисдикцията му върху Газа, Западния бряг и Източен Йерусалим. Съдът приема, че Палестина следва да се третира като държава по силата на международното право. В четвъртия раздел се анализира разривът между властта на Махмуд Абас на Западния бряг и управлението на Хамас в Газа след 2007 г., което довежда до институционална криза и блокада. В петия раздел се разглеждат военните действия от 7 октомври 2023 г., когато Хамас извършва масирано нападение срещу Израел, последвано от тежка израелска офанзива и блокада на Газа. В доклад на ООН действията на Израел се определят като геноцид и етническо прочистване. Дисертантът поддържа становището, че Ивицата Газа остава палестинска територия, а всяка анексия или преместване на населението противоречат на международното право.

В заключението са систематизирани основните изводи от всички глави. Дисертантът приема, че Близкоизточният конфликт остава нерешим, но държавата Палестина е възникнала по силата на Резолюция 181/47 на ООН, която е придобила характера на обичайно право. Израелската окупация представлява акт на агресия, противоречащ на международното право, а траен мир може да се постигне единствено чрез диалог и взаимно признаване.

Дисертантът е приложил и библиографска справка, от която се вижда, че той е проучил голям обем източници, от които 79 творби на български език и 46 – на английски

език. Посочени са и интернет източници. Това показва добро познаване на материята, на достигнатите научни резултати до този момент и задълбоченост на правното изследване.

III. Оценка на научната новост, научните и приложни приноси

Дисертационният труд на Анатоли Бобоков впечатлява със своята изследователска зрялост, методологическа прецизност и умението да съчетава теоретичната дълбочина с практическата значимост на анализа. Изследването демонстрира последователно прилагане на мултидисциплинарен научен подход, който съчетава методите на правния анализ, историческата ретроспекция, сравнителното изследване и нормативната интерпретация. Авторът умело използва интердисциплинарен инструментариум, включващ общото международно публично и в частност - хуманитарното право и международната защита правата на човека, а така също ислямското право и теорията на международните отношения. Тази методологическа широта му позволява да осветли сложния характер на израелско-палестинския конфликт от различни гледни точки, като постига балансирано и аргументирано изложение.

Изследването е новаторско по своя замисъл и съдържание. В българската юридическа литература до момента липсва цялостно научно изследване, което системно и обосновано да разглежда международноправния статус на Палестина. Въпреки че съществуват задълбочени и с висока научна стойност изследвания, в които се анализира генезисът на израелско-палестинския конфликт, настоящият дисертационен труд е първото изследване, което поставя във фокуса си именно правния статус на Палестина и критериите за държавност съгласно нормите на международното право.

Научният подход на автора се отличава с логическа последователност и аналитична дълбочина. Аргументацията се развива постепенно – от теоретичните основи на правото на самоопределение към конкретните юридически последици на международните резолюции и договори. Тази структура осигурява яснота и убедителност, а аналитичните изводи са подкрепени с богат документален материал и актуална международноправна практика.

Научните приноси са коректно описани от автора в приложената справка, като считам, че те дори надхвърлят изнесеното.

Основният научен принос на труда е в системното изясняване на международноправния статус на Палестина в светлината на съвременните принципи на международното публично право. Авторът формулира и аргументира тезата, че държавата Палестина е възникнала юридически по силата на международното право, независимо от продължаващата окупация, както и че международната общност постепенно признава нейния статус на субект в системата на международните отношения. Тази позиция е подкрепена с анализ на резолюциите на ООН и международната съдебна практика, които в своето развитие потвърждават принципа на самоопределение и забраната на придобиване на територия със сила.

С особена прецизност авторът обосновава правното значение на Резолюция 181 (1947) на Общото събрание на ООН, доказвайки, че тя има характер на обичайна правна норма и поражда правно действие спрямо всички международноправни субекти. Този извод представлява оригинален принос към българската правна доктрина, където въпросът за силата на резолюциите на ООН рядко се разглежда с такава теоретична дълбочина.

Сред другите съществени приноси се откроява анализът на концепцията за самоопределение през призмата на ислямското право. Тази перспектива, необичайна за българската правна литература, придава културна и цивилизационна многопластовост на труда и разкрива взаимодействието между универсалните принципи на международното право и регионалните правни традиции. Авторът доказва, че ислямската концепция за справедливост и общностна солидарност може да бъде разглеждана като нормативна опора на правото на самоопределение в палестинския контекст.

Друг акцент в изследването е анализът на юридическите последици от присъединяването на Палестина към Римския статут на Международния наказателен съд (2015). Авторът разглежда тази стъпка като качествено нов етап в международноправното признание на Палестина и като възможност за ангажиране на наказателна отговорност за тежки нарушения на международното хуманитарно право. Тази част на дисертацията има висока практическа стойност, тъй като се отнася до реални механизми за търсене на отговорност и за прилагане на принципа на международната справедливост.

Съществен принос представлява и проследяването на международната съдебна практика, включително решения на Международния съд на ООН и на Европейския съд по правата на човека, свързани с окупацията, териториалната цялост и правото на самоопределение. Авторът извежда паралели и аналогии, които подпомагат по-доброто разбиране на начина, по който международните съдебни институции интерпретират и прилагат универсалните принципи към конкретни регионални конфликти.

Оригиналността на труда се изразява в интегрирания анализ на правни, политически и културни фактори, който предлага цялостно и балансирано разбиране на палестинския въпрос. Авторът успява да съчетае емпирични данни, международна практика и правна теория в убедителен синтез, който подчертава ролята на международното право като инструмент за легитимиране на държавността и за постигане на устойчив международен ред.

Дисертационният труд има и изразени приложни и практични приноси. Той може да служи като надеждна правна основа за външнополитически анализи на България – особено при формулиране на позиции в рамките на ООН, ЕС и други международни форуми, където въпросът за Палестина остава постоянен елемент от дневния ред. Изследването предлага и конкретни насоки за обучението по международно публично право, като използва казуса за Палестина за илюстриране на ключови принципи –

суверенитет, самоопределение, забрана за употреба на сила и защита на цивилното население.

Обобщено, научните и приложни приноси на дисертацията се изразяват в ясната методология, в новаторската научна теза и оригиналните правни аргументи в нейна защита, както и в способността да се превърнат сложни международноправни проблеми в последователен и убедителен научен анализ. Трудът на Анатоли Бобоков се откроява като значим принос към българската и международната правна наука, съчетавайки академична прецизност, концептуална дълбочина и реална практическа приложимост.

IV. Оценка на публикациите по темата

Резултатите от научното изследване са достигнали реално до научната общност чрез четири публикации по темата на дисертацията, които са излезли от печат. Други четири са приети за печат и предстои публикуването им.

Публикациите на Анатоли Бобоков демонстрират последователна и системна изследователска работа в областта на международното публично и хуманитарно право, със силен акцент върху правния статус на Палестина и израелско-палестинския конфликт. Темите могат да бъдат групирани в няколко основни направления:

1. публикации, които анализират нарушенията на международното хуманитарно право, прилагането на Женевските конвенции и хуманитарните последици от израелската окупация;
2. публикации, които разглеждат ключови елементи от изграждането на палестинската държавност – политическо представителство, международно признание и юрисдикционна легитимация в международното право.
3. една публикация, която изследва историческите, политическите и правните корени на конфликта – като основа за разбиране на съвременния му правен режим.
4. една публикация, която разширява тематичните граници отвъд палестинския въпрос, като анализира глобалния контекст на функционирането на международната система за сигурност и нейните дефицити.

Публикациите на дисертанта показват висока степен на научна последователност, аналитична дълбочина и тематична фокусираност. Повечето трудове са пряко свързани с основната тема на дисертацията – „Международноправен режим на Палестина“, като задълбочено изследват отделни правни, институционални и хуманитарни аспекти на палестинския въпрос. В същото време трудовете не се ограничават единствено в рамките на темата, а разширяват изследователския обхват чрез включване на: исторически анализ на конфликта („Генезис на Близкоизточния конфликт“) и системен поглед върху обединените нации и реформата на глобалната организация („Някои идеи за реформи на Съвета за сигурност на ООН“). Това показва, че авторът притежава широк изследователски хоризонт, способен да свързва конкретния казус на Палестина с по-общите принципи и тенденции в международното право. Разширеният тематичен

капацитет на публикациите изгражда логическа и аргументирана научна линия, в която Палестинският въпрос е разглеждан като част от по-широкия контекст на международноправните механизми за защита на суверенитета, самоопределението и хуманитарните стандарти.

V. Критични бележки и препоръки

Въпреки високото научно и съдържателно качество на дисертационния труд, могат да бъдат направени някои препоръки, които не накърняват неговата цялост и положителна оценка, а по-скоро очертават възможности за бъдещо развитие и усъвършенстване на изследването.

Един от аспектите, които биха могли да бъдат разгърнати по-пълно, се отнася до представянето на израелската правна аргументация по спорните въпроси. Макар авторът да се стреми към обективност и научна неутралност, в някои части на изложението липсва достатъчна конкретизация на аргументите, с които Израел обосновава своята позиция по отношение на териториалния статус, сигурността и самоопределението. Едно по-задълбочено включване на тези правни виждания – подкрепено с официални документи, решения и становища – би допринесло за още по-балансиран и убедителен научен анализ.

Друга област, в която изследването би могло да се обогати, е анализът на най-новите събития и техните правни последици, особено след ескалацията на конфликта през октомври 2023 г. Авторът правилно отбелязва промените в статуса на Ивицата Газа след военните действия, но би било полезно в бъдеще това развитие да се разгледа в по-голяма дълбочина — включително с акцент върху новите международноправни въпроси, които произтичат от съвременните военни и хуманитарни реалности. Подобно допълнение би допринесло за поддържане на актуалността на труда и би го превърнало в още по-ценен ориентир за изследователи и практици.

В съдържателен план може да се посочи и възможността за по-задълбочено разглеждане на регионалните измерения на палестинския въпрос. Макар основният фокус да е поставен върху международноправните аспекти, ролята на други арабски и регионални сили – като Египет, Йордания, Иран и Турция – може да бъде теоретично разгърната при надграждане на изследването. Тези държави имат трайно влияние върху развитието на конфликта и включването им би допринесло за по-пълно изясняване на международната среда, в която се формира палестинският статус.

Всички тези бележки следва да се възприемат не като слабости, а като възможности за последващо развитие на научното изследване. Те подчертават потенциала на изследването да бъде надградено и дообогатено съдържателно и аналитично. В своята същност дисертацията на Анатоли Йорданов Бобоков остава цялостно и оригинално изследване с висока научна стойност, а посочените препоръки имат конструктивен характер и целят единствено да насърчат по-нататъшното развитие на темата.

VI. Заключение

Дисертационният труд на Анатоли Йорданов Бобоков „Международноправен режим на Палестина“ представлява задълбочено и цялостно изследване на един от най-продължителните и сложни въпроси в международното публично право – статуса на Палестина и правото на палестинския народ на самоопределение. Авторът постига впечатляващ баланс между историческия, политическия и правния анализ, като аргументирано защитава тезата, че държавата Палестина е възникнала по силата на международното право, независимо от продължаващата израелска окупация.

Дисертацията се отличава с ясна структура, последователна логика и солидна аргументация. В нея са представени етапите на формиране на палестинската държавност – от мандатния период и създаването на ООП до съвременните международноправни процеси, включително членството на Палестина в Международния наказателен съд. Авторът умело използва резолюциите на ООН, практиката на Международния съд и принципите на международното хуманитарно право, за да обоснове правната легитимност на палестинската държава и да подчертае противоречието между окупацията и международните норми.

Научната новост на труда се изразява в интегрирания подход, който съчетава общото международно право, хуманитарното и ислямското право, както и в оригиналното тълкуване на Резолюция 181 (1947) като норма на обичайното международно право. Практическата му стойност се проявява в приноса към формирането на обосновани външнополитически позиции и в обогатяването на българската и международната правна литература по въпроса за държавността и самоопределението.

Въпреки че авторът може да доразвие анализа на израелската правна аргументация и регионалния контекст, дисертацията безспорно представлява значим принос към международноправната наука. Трудът предлага не само теоретичен, но и практически принос за разбирането на механизмите, чрез които международното право може да допринесе за мирно и справедливо решение на израелско-палестинския конфликт.

Въз основа на всичко това считам, че представеният дисертационен труд „Международноправен режим на Палестина“ има значима теоретична стойност. Той отговаря на всички изисквания, посочени в чл. 6, ал. 3 на Закона за развитие на академичния състав в Република България. Съдържа оригинални идеи, подкрепени с убедителни аргументи, които доразвиват и обогатяват международноправната наука. Поради това давам категорична положителна оценка и убедено предлагам на почитаемото научно жури да вземе решение за присъждането на Анатоли Йорданов Бобоков на образователната и научна степен „доктор“.

27.10.2025г. Подпис: ……..

/Доц. д-р Паунита Петрова/

REVIEW

by Assoc. Prof. Dr. Paunita Mihaylova Petrova

member of the scientific jury pursuant to Order No. RD-09-67 of 25.09.2025 of Prof. Dr. Irena Ilieva, Director of the Institute for State and Law at the Bulgarian Academy of Sciences, regarding the open procedure for the defense of a dissertation for the acquisition of the educational and scientific degree of "Doctor" in the field of higher education 3. Social, Economic, and Legal Sciences, professional direction 3.6. Law, doctoral program "International Law and International Relations"

of the dissertation thesis of Anatoli Yordanov Bobokov – part-time doctoral student at the "International Legal Sciences" section of the Institute for State and Law at the Bulgarian Academy of Sciences

on the topic: "The International Legal Regime of Palestine"

Dear members of the academic jury,

Doctoral student Anatoli Yordanov Bobokov graduated in law from the Faculty of Law at Angel Kanchev University of Ruse in 2009. On October 1, 2020, he was enrolled as a part-time doctoral student in the doctoral program "International Law and International Relations" at the "International Legal Sciences" section of the Institute for State and Law at the Bulgarian Academy of Sciences, with Prof. Irena Ilieva, PhD, as his academic advisor. and on October 1, 2024, after the expiration of his doctoral studies, he was expelled with the right to defend his thesis. Anatoli Bobokov is also a practicing lawyer – judge, deputy chairman of the Burgas District Court, and administrative head of the criminal division.

I. Relevance and significance of the topic

The relevance and significance of the topic of the dissertation are indisputable.

Anatoli Yordanov Bobokov's dissertation is devoted to one of the most complex and controversial topics in contemporary international law—the international legal regime of Palestine. The topic is of undeniable scientific and public relevance, stemming both from its theoretical complexity and its ongoing practical significance in the context of international relations, global security, and international public law.

The relevance of the topic is also determined by the tension between political realism and the legal framework. In his study, the author notes that previous approaches to the status of Palestine have been dominated by political considerations and have often neglected legal arguments. This is precisely what determines the need for a new, strictly legal and objective analysis — an approach that the dissertation consistently proposes.

The events of recent years—especially the military actions of 2023 in the Gaza Strip—give the topic additional weight and urgency. They once again place the question of sovereignty and the right to self-determination at the center of international debate. In this context,Bobokov's work offers an in-depth look atthe international legal mechanisms that regulate the status of Palestine and the possibilities for achieving a sustainable solution based on the rule of law.

The topic is also of exceptional importance as a global issue. The Palestinian question has remained unresolved for more than seven decades despite numerous international legal and peace initiatives. This ongoing conflict not only affects stability in the Middle East, but also has a direct impact on the international system as a whole – from relations between the great powers to global security and humanitarian law. Therefore,the legal analysis of the Palestinian regime is not only of theoretical importance but also contributes to a better understanding of the mechanisms for applying international law in the context of ongoing conflicts and territorial disputes.

From the perspective of Bulgarian foreign and national policy, the topic is of particular importance. The Republic of Bulgaria has traditionally maintained a balanced and moderate position on the Israeli-Palestinian issue, affirming the Palestinian people's right to self-determination while supporting international efforts for the peaceful coexistence of two states – Israel and Palestine.

II. General characteristics of the dissertation

The presented dissertation on the topic: "International Legal Regime of Palestine" is 236 pages long, including the table of contents, list of abbreviations used, bibliography, and internet sources.

The introduction to the dissertation contains all the necessary components. It outlines the topic, objectives, tasks, thesis, methodology, and significance of the research. The topic aims to clarify the legal status of Palestine under the norms of public international law and the need for an objective scientific approach in analyzing the Israeli-Palestinian conflict. The main objective is to prove that the state of Palestine has already come into legal existence, is recognized by over 150 countries, and that the actual occupation of its territories does not change the legal arguments for its existence. The introduction also formulates the main tasks related to tracing the historical development of the conflict, analyzing international legal acts, resolutions, and case law, as well as assessing the applicable principles of international law. Methodologically, the study is based on a multidisciplinary approach, including international law, including humanitarian law and human rights, international relations, Islamic and refugee law, applying analytical, comparative, inductive, and deductive methods. The introduction also highlights the contribution of the work to enriching the scientific literature on the issue of the statehood of Palestine and clarifying the relationship between its legal and actual emergence.

Chapter One examines the theoretical, historical, and religious aspects of the Palestinian people's right to self-determination. It traces the evolution of the principle – from natural law

ideas and the French Revolution to its establishment as a peremptory norm (jus cogens) of international law after World War II and the creation of the United Nations. The importance of Resolution 1514 (1963) and the practice of the International Court of Justice is emphasized. Viewed from an Islamic perspective, the right to self-determination is linked to the unity of the Arab peoples and the idea of the Caliphate. The author argues that the creation of the State of Israel violates the Palestinians' right to self-determination, since Palestine's aspiration to be recognized must be interpreted in accordance with the right of the indigenous population to establish an independent state.

Chapter Two traces the legal regime in Palestine from the beginning of the British Mandate to the end of the First Arab-Israeli War (1948–1949). It analyzes the Balfour Declaration (1917) and the plan to partition Palestine, which marked the beginning of the conflict between Pan-Arabism and Zionism. It examines UN Resolution 181 (1947), which provided for the creation of two states and subsequently became customary international law. It also analyzes the land legislation under the British Mandate, which facilitated the settlement of Jews. The dissertation examines the consequences of the First Arab-Israeli War and the creation of the United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees (UNRWA), which demonstrates the limited capabilities of the international humanitarian system. The author concludes that the historical and legal foundations of Palestinian statehood were formed during this period.

Chapter Three examines the establishment of the Palestine Liberation Organization (PLO) as the representative of the Palestinian people until the creation of the autonomous authority. In the first section, Palestine is considered an "effective community" according to the criteria for statehood under the Montevideo Convention (1933) – population, territory, government, and capacity to participate in international relations. The author accepts that Palestine meets these criteria, especially after the mutual recognition between Israel and the PLO through the Oslo Accords. The second section analyzes the creation, structure, and international role of the PLO, recognized as a national liberation movement and a subject of international law under the leadership of Yasser Arafat. The third section examines the Geneva and Hague Conventions in relation to the Israeli occupation of 1967, highlighting Israel's violation of international humanitarian law. The author concludes that the PLO institutionalized Palestinian statehood and that ending the occupation is necessary to restore sovereign rule.

Chapter 4 examines the two Palestinian intifadas as a key stage in the struggle to end the Israeli occupation and build an independent state. The intifadas are analyzed as a form of national liberation movement that led to the rise of Hamas—a political and religious rival to Fatah. The author examines the emergence of new radical groups and internal Palestinian opposition. The Declaration of Independence of Palestine (1988), based on Resolution 181 (1947) and the Treaty of Lausanne (1923), is examined, through which declaration statehood is proclaimed within the 1967 borders. The act is defined as political and symbolic, and the recognition of Palestine by more than two-thirds of UN member states legitimises its claims. The Madrid Conference (1991), the first stage of direct negotiations, and the subsequent Oslo Accords (1993), which established the Palestinian Authority and set out the basic principles of transitional self-government, are analyzed. The author considers that, despite Israel's failure

to fulfill its commitments, Palestine has met the criteria for statehood under the Convention on the Rights and Duties of States (1933) and should be recognized as an independent state.

Chapter Five examines the international legal aspects of the Middle East conflict during the period 2000–2025. The first section analyzes the Roadmap for Peace (2002), which aims to create two independent states. The plan remains unfulfilled due to terrorist attacks and lack of trust, but is regarded as a diplomatic tool for promoting stability. The second section examines the illegality of Israeli settlements and the separation wall in the occupied territories. Referring to the Geneva and Hague Conventions and UN resolutions, including Resolution 2334 (2016) and the 2024 opinion of the International Court of Justice, the author concludes that the Israeli occupation, settlement activity, and the construction of the wall violate jus cogens norms and constitute forms of apartheid. The third section examines Palestine's accession to the Rome Statute of the International Criminal Court (2015) and the recognition of its jurisdiction over Gaza, the West Bank, and East Jerusalem. The Court accepts that Palestine should be treated as a state under international law. The fourth section analyzes the rift between Mahmoud Abbas's authority in the West Bank and Hamas's rule in Gaza after 2007, which led to an institutional crisis and blockade. The fifth section examines the military actions of October 7, 2023, when Hamas launched a massive attack against Israel, followed by a heavy Israeli offensive and blockade of Gaza. A UN report describes Israel's actions as genocide and ethnic cleansing. The author maintains that the Gaza Strip remains Palestinian territory and that any annexation or displacement of the population is contrary to international law.

The conclusion systematizes the main conclusions from all chapters. The author accepts that the Middle East conflict remains unresolved, but the state of Palestine was established by UN Resolution 181/47, which has acquired the character of customary law. The Israeli occupation is an act of aggression that violates international law, and lasting peace can only be achieved through dialogue and mutual recognition.

The author has also included a bibliography, which shows that he has studied a large number of sources, including 79 works in Bulgarian and 46 in English . Internet sources are also cited. This demonstrates a good knowledge of the subject matter, the scientific results achieved to date, and the depth of the legal research.

III. Assessment of scientific novelty, scientific and applied contributions

Anatoli Bobokov's dissertation is impressive for its research maturity, methodological precision, and ability to combine theoretical depth with the practical significance of the analysis. The study demonstrates the consistent application of a multidisciplinary scientific approach that combines the methods of legal analysis, historical retrospection, comparative research, and normative interpretation. The author skillfully uses an interdisciplinary toolkit, including general international public law and, in particular, humanitarian law and international human rights protection, as well as Islamic law and international relations theory. This methodological breadth allows him to shed light on the complex nature of the

Israeli-Palestinian conflict from different perspectives, achieving a balanced and well-argued presentation.

The study is innovative in its conception and content. To date, Bulgarian legal literature lacks a comprehensive scientific study that systematically and reasonably examines the international legal status of Palestine. Although there are in-depth and highly scientific studies analyzing the genesis of the Israeli-Palestinian conflict, this dissertation is the first study to focus specifically on the legal status of Palestine and the criteria for statehood under international law.

The author's scientific approach is distinguished by its logical consistency and analytical depth. The argumentation develops gradually – from the theoretical foundations of the right to self-determination to the specific legal consequences of international resolutions and treaties. This structure ensures clarity and persuasiveness, and the analytical conclusions are supported by rich documentary material and current international legal practice.

The scientific contributions are accurately described by the author in the attached reference, and I believe that they even exceed what is presented.

The main scientific contribution of the work is the systematic clarification of the international legal status of Palestine in the light of contemporary principles of public international law. The author formulates and argues the thesis that the state of Palestine has come into being legally under international law, regardless of the continuing occupation, and that the international community is gradually recognizing its status as a subject in the system of international relations. This position is supported by an analysis of UN resolutions and international case law, which confirm the principle of self-determination and the prohibition of the acquisition of territory by force.

With particular precision, the author substantiates the legal significance of Resolution 181 (1947) of the UN General Assembly, proving that it has the character of a customary legal norm and gives rise to legal effect vis-à-vis all subjects of international law. This conclusion represents an original contribution to Bulgarian legal doctrine, where the question of the force of UN resolutions is rarely considered with such theoretical depth.

Among other significant contributions, the analysis of the concept of self-determination through the prism of Islamic law stands out. This perspective, unusual for Bulgarian legal literature, adds cultural and civilizational complexity to the work and reveals the interaction between the universal principles of international law and regional legal traditions. The author demonstrates that the Islamic concept of justice and community solidarity can be viewed as a normative basis for the right to self-determination in the Palestinian context.

Another focus of the study is the analysis of the legal consequences of Palestine's accession to the Rome Statute of the International Criminal Court (2015). The author views this step as a qualitatively new stage in the international legal recognition of Palestine and as an opportunity to hold those responsible for serious violations of international humanitarian law criminally liable. This part of the dissertation has high practical value as it concerns real mechanisms for seeking accountability and applying the principle of international justice.

Another significant contribution is the review of international case law, including decisions of the International Court of Justice and the European Court of Human Rights related to occupation, territorial integrity, and the right to self-determination. The author draws parallels and analogies that help to better understand how international judicial institutions interpret and apply universal principles to specific regional conflicts.

The originality of the work lies in its integrated analysis of legal, political, and cultural factors, which offers a comprehensive and balanced understanding of the Palestinian question. The author manages to combine empirical data, international practice, and legal theory into a convincing synthesis that emphasizes the role of international law as an instrument for legitimizing statehood and achieving a sustainable international order.

The dissertation also has significant applied and practical contributions. It can serve as a reliable legal basis for Bulgaria's foreign policy analyses, especially when formulating positions within the UN, the EU, and other international forums where the Palestinian question remains a constant item on the agenda. The study also offers specific guidelines for teaching international public law, using the case of Palestine to illustrate key principles— , sovereignty, self-determination, prohibition of the use of force, and protection of the civilian population.

In summary, the scientific and applied contributions of the dissertation are expressed in its clear methodology, original legal arguments, and ability to transform complex international legal issues into a coherent and convincing scientific analysis. Anatoli Bobokov's work stands out as a significant contribution to Bulgarian and international legal science, combining academic precision, conceptual depth, and real practical applicability.

IV. Assessment of publications on the topic

The results of the scientific research have reached the scientific community through four publications on the topic of the dissertation, which have been published. Four others have been accepted for publication and are awaiting publication.

Anatoli Bobokov's publications demonstrate consistent and systematic research work in the field of international public and humanitarian law, with a strong emphasis on the legal status of Palestine and the Israeli-Palestinian conflict. The topics can be grouped into several main areas:

1. publications analyzing violations of international humanitarian law, the application of the Geneva Conventions, and the humanitarian consequences of the Israeli occupation;
2. publications that examine key elements of Palestinian statehood-building – political representation, international recognition, and jurisdictional legitimacy in international law.
3. one publication that examines the historical, political, and legal roots of the conflict as a basis for understanding its current legal regime.

4. One publication that expands the thematic boundaries beyond the Palestinian question by analyzing the global context of the functioning of the international security system and its shortcomings.

The publications of the dissertation author demonstrate a high degree of scientific consistency, analytical depth, and thematic focus. Most of the works are directly related to the main topic of the dissertation – "The International Legal Regime of Palestine" – and examine in depth individual legal, institutional, and humanitarian aspects of the Palestinian question. At the same time, the works are not limited solely to the topic, but expand the scope of research by including: a historical analysis of the conflict ("Genesis of the Middle East Conflict") and a systematic view of the United Nations and the reform of the global organization ("Some Ideas for Reforming the UN Security Council"). This shows that the author has a broad research horizon, capable of linking the specific case of Palestine to more general principles and trends in international law. The expanded thematic capacity of the publications builds a logical and well-argued scientific line, in which the Palestinian question is considered as part of the broader context of international legal mechanisms for the protection of sovereignty, self-determination, and humanitarian standards.

V. Critical remarks and recommendations

Despite the high scientific and substantive quality of the dissertation, some recommendations can be made that do not detract from its overall positive assessment, but rather outline opportunities for future development and improvement of the research.

One of the aspects that could be developed more fully concerns the presentation of Israel's legal arguments on the disputed issues. Although the author strives for objectivity and scientific neutrality, in some parts of the presentation there is a lack of sufficient specificity in the arguments with which Israel justifies its position on territorial status, security, and self-determination. A more in-depth inclusion of these legal views, supported by official documents, decisions, and opinions, would contribute to an even more balanced and convincing scientific analysis.

Another area where the study could be enriched is the analysis of the latest events and their legal implications, especially after the escalation of the conflict in October 2023. The author correctly notes the changes in the status of the Gaza Strip after the military operations, but it would be useful in the future to examine this development in greater depth—including with an emphasis on the new international legal issues arising from contemporary military and humanitarian realities. Such an addition would help keep the work relevant and make it an even more valuable reference point for researchers and practitioners.

In terms of content, there is also scope for a more in-depth examination of the regional dimensions of the Palestinian question. Although the main focus is on international legal aspects, the role of other Arab and regional powers—such as Egypt, Jordan, Iran, and Turkey—remains only partially addressed. These countries have a lasting influence on the development

of the conflict, and their inclusion would contribute to a more complete understanding of the international environment in which the Palestinian status is formed.

All these comments should be seen not as weaknesses but as opportunities for further development of scientific research. They highlight the potential for the research to be expanded and enriched in terms of content and analysis . In essence, Anatoli Yordanov Bobokov's dissertation remains a comprehensive and original study of high scientific value, and the recommendations made are constructive in nature and aim solely to encourage further development of the topic.

VI. Conclusion

Anatoli Yordanov Bobokov's dissertation "The International Legal Regime of Palestine" is an in-depth and comprehensive study of one of the most enduring and complex issues in international public law – the status of Palestine and the Palestinian people's right to self-determination. The author achieves an impressive balance between historical, political, and legal analysis, arguing convincingly that the State of Palestine came into being under international law, regardless of the continuing Israeli occupation.

The dissertation is distinguished by its clear structure, consistent logic, and solid argumentation. It presents the stages of the formation of Palestinian statehood – from the Mandate period and the creation of the PLO to contemporary international legal processes, including Palestine's membership in the International Criminal Court. The author skillfully uses UN resolutions, the practice of the International Court of Justice, and the principles of international humanitarian law to justify the legal legitimacy of the Palestinian state and to highlight the contradiction between the occupation and international norms.

The scientific novelty of the work is expressed in the integrated approach, which combines general international law, humanitarian and Islamic law, as well as in the original interpretation of Resolution 181 (1947) as a norm of customary international law. Its practical value is evident in its contribution to the formation of well-founded foreign policy positions and in the enrichment of Bulgarian and international legal literature on the issue of statehood and self-determination.

Although the author could further develop the analysis of Israeli legal arguments and the regional context, the dissertation undoubtedly represents a significant contribution to international legal science. The work offers not only a theoretical but also a practical contribution to the understanding of the mechanisms through which international law can contribute to a peaceful and just resolution of the Israeli-Palestinian conflict.

Based on all of the above, I believe that the presented dissertation "The International Legal Regime of Palestine" has significant theoretical value. It meets all the requirements specified in Article 6, paragraph 3 of the Law on the Development of Academic Staff in the Republic of Bulgaria. It contains original ideas, supported by convincing arguments, which further develop and enrich international law science. Therefore, I give a categorical positive assessment and

strongly recommend that the honourable scientific jury decide to award Anatoli Yordanov Bobokov the educational and scientific degree of "Doctor".

October 27, 2025 Signature: ……..

/Assoc. Prof. Dr. Paunita Petrova/